

10^e Zondag door het Jaar C

*En wat hebt U gedaan? Mijn klacht in reidans omgezet,
mijn rouwkleed genomen en een feestkleed gegeven.
(Ps 30,12)*

Van leven naar eucharistie

Wie van ons ondervond niet de pijnlijke leegte en het ongepaste van woorden die als meeleven bedoeld waren? Vooral als wij smartelijk getroffen waren in onze meest dierbare persoonlijke gevoelens. Hoe zou een menselijk woord ook het leed kunnen verzachten, de angst kunnen milderen, de opstandigheid kunnen wegnemen, van een jonge moeder die haar kindje verloor? Of van een jonge echtgenote die haar geliefde, voor haar een stuk van haar leven, zag sterven? Tegenover de ergernis van de dood is geen enkele troost sterk genoeg tenzij wellicht de fijngevoelige steun van de begrijpende liefde van een vriend.

Eerste lezing

I Koningen 17,17-24

In die dagen werd de zoon van Elia's gastvrouw ziek en zijn ziekte werd steeds erger, totdat alle leven uit hem geweken was. Toen zei de vrouw tot Elia: Man Gods, hoe heb ik het nu met u? Hebt u bij mij uw intrek genomen om mijn zonden openbaar te maken door mijn zoon te doen sterven? Hij antwoordde: Geef uw zoon aan mij. Hij nam het kind uit haar armen en bracht het naar de bovenkamer waar hij logeerde en legde het op zijn bed. Daarop riep hij de Heer aan en zei: Heer, mijn God, brengt Gij zelfs over de weduwe bij wie ik te gast ben onheil door haar zoon te laten sterven? Toen ging hij driemaal languit op het kind liggen. Daarop riep hij de Heer aan en zei: Heer, mijn God, laat toch de ziel in dit kind terugkeren. En de Heer gaf gehoor aan de bede van Elia: de ziel keerde terug in het kind en het leefde weer. Toen nam Elia het kind op, ging van de bovenkamer naar beneden, trad het huis binnen en gaf het kind aan de moeder. En Elia zei: Zie, uw zoon leeft. Daarop zei de vrouw tot Elia: Nu weet ik zeker dat u een man Gods bent en dat de Heer werkelijk door uw mond spreekt.

Tweede lezing

Galaten 1,11-19

Ik verzeker u, broeders en zusters: het evangelie dat ik verkondigd heb, is niet door mensen uitgedacht. Ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door

een openbaring van Jezus Christus. Gij hebt toch gehoord hoe ik vroeger als Jood geleefd heb, hoe ik de kerk van God fel vervolgde en haar trachtte uit te roeien, en hoe ik velen van mijn leeftijd en mijn volk overtrof op het stuk van de Joodse godsdienst in mijn hartstochtelijke ijver voor de overleveringen van het voorgeslacht. Maar toen besloot God, die mij vanaf mijn geboorte had uitgekozen, en mij riep door zijn genade, zijn Zoon aan mij te openbaren opdat ik Hem onder de heidenvolken zou verkondigen. Daarna vertrok ik meteen naar Arabië, zonder een mens te raadplegen. Ik ben ook niet naar Jeruzalem gegaan, naar hen die eerder apostel waren dan ik. En van Arabië ben ik weer teruggekeerd naar Damascus. Pas drie jaar later ging ik naar Jeruzalem om met Kefas kennis te maken: en ik ben maar veertien dagen bij hem gebleven. Van de andere apostelen heb ik niemand ontmoet behalve Jakobus, de broeder des Heren.

Evangelie

Lucas 7,11-17

In die tijd begaf Jezus zich naar een stad die Naïm heette; zijn leerlingen en een grote groep mensen gingen met Hem mee. Hij was juist in de nabijheid van de stadspoort gekomen toen daar een dode werd uitgedragen, de enige zoon van zijn moeder, die weduwe was. Een groot aantal mensen uit de stad vergezelde haar. Toen de Heer haar zag gevoelde Hij medelijden met haar en sprak: "Schrei maar niet." Daarop trad Hij op de lijkbaar toe en raakte die aan. De dragers bleven staan en Hij sprak: "Jongeling, Ik zeg je sta op!" De dode kwam overeind zitten en begon te spreken en Jezus gaf hem aan zijn moeder terug. Allen werden door ontzag bevangen en zij verheerlijkten God, zeggende: "Een groot profeet is onder ons opgestaan," en: "God heeft genadig neergezien op zijn volk." En dit verhaal over Hem deed de ronde door heel het Joodse land en de wijde omtrek.

Van eucharistie naar leven

Zonder de dramatische geladenheid van de dood weg te nemen, is het toch zo dat de dood voor een christen haar uitzichtloosheid en wanhoop verliest. Voor hem krijgt zij haar waar gelaat, het gelaat van hoop op de verrijzenis. Al betekent de dood het einde van een leven, zij is tegelijkertijd toch een beginnend nieuw leven, een leven van een hogere orde. Wij kunnen het een beetje vergelijken met het leven van een pasgeboren kind dat voor het eerst zijn ogen opent voor het licht dat zijn verborgen leven doorbreekt. De enige die echt effectief medelijdt met de mensen, in de diepe zin van het woord, is Christus. In zijn liefde voor ons is Hij doorheen lijden en dood willen gaan om er over te zegepralen en ons met zich te trekken in een leven dat geen einde kent.